

Bí mật khu nhà hoang

Trường học của Điểm nằm gần bờ sông. Cổng trường quay ra đường chính song song với sông, bên phải giáp với khu dân cư kéo dài đến công viên, còn bên trái là một con đường nhỏ ngăn cách với trụ sở của một sở lớn trong tỉnh. Cuối trường giáp với một khu dân cư khác nằm giữa con hẻm nhỏ và ven sông đã được giải tỏa từ hai năm trước, chờ làm đường và bờ kè. Người lớn nói dự án này còn chờ bố trí vốn. Vì vậy khu dân cư cũ bên sông bị bỏ hoang và con đường bên trái trường cũng hầu như không có người qua lại. Đường trở thành nơi tụ tập của những chiếc xe bán nước giải khát, gói đu đủ khô bò, gánh hàng... và là nơi phụ huynh đậu xe chờ đón con về. Vào giờ tan học mỗi buổi, nơi đây nhộn nhịp như một cái chợ trong khoảng hơn kém nửa giờ rồi trở lại vắng tanh!

Mùa hè đến. Học sinh trong trường chỉ đến sinh hoạt vào sáng Chủ nhật. Mà cũng chỉ là những đội viên khăn quàng đỏ như Điểm. Phần lớn thời gian, nhóm học trò tập nghỉ thức, học xê-ma-pho,

chơi các trò chơi, tập hát... Chủ nhật ấy, thầy tổng phụ trách không đến. Học trò đợi một lúc mới thấy thầy chạy chiếc tay ga cũ xuất hiện ở cổng trường. Thấy báo tin là ba thầy phải nhập viện cấp cứu nên thầy không thể đến sinh hoạt, cho các trò nghỉ. Báo tin xong, thầy quay đầu xe, vội vã chạy về hướng bệnh viện gần đó.

- Làm gì bây giờ tụi bay ơi!
- Thì giải tán. Ai về nhà nấy!
- Nhưng chưa tới giờ, ba tao đâu có tới đón.
- Sao khờ vậy! Ra trạm đón xe buýt mà về...
- Nhưng... tao không đem theo tiền...
- Ôi trời... Vậy tao phải cho mày mượn tiền chắc?
- Đứa nào phải đợi người nhà tới đón thì ở lại chơi trò chơi lớn!

Liên đội phó Khoa tuyên bố. Những cánh tay giơ cao, kèm theo tiếng "Em!" hay "Tao!", hay "Tui!", để chừng hơn hai mươi lượt. Vậy thì chỉ đủ để chơi một trò chơi... vừa! "Không sao, có việc để tiêu tốn thời gian hai tiếng đồng hồ là tốt rồi. Chứ bây giờ đón xe buýt về nhà thì biết làm gì đây!" Điểm nghỉ.

Trò chơi "vừa" mà Khoa bày ra còn chưa kịp triển khai thì... trời mưa. Giữa buổi sáng mà mưa, lại đâu chỉ là cơn mưa bóng mây thoáng qua, cơn mưa này tuy không lớn nhưng vừa đủ để... ai ở yên chỗ nấy! Mưa! Không khí mát dịu hẳn đi. Tiếng mưa như một bản nhạc với tiết tấu phong phú: lúc nhẹ nhàng, khi mạnh mẽ... Mưa! Không gì tiêu tốn

thời gian hiệu quả bằng việc chuyện trò kèm theo bình luận, nói theo tiếng lóng bây giờ là “tám”.

Điểm và Thanh, thằng bạn cùng lớp, “tám” chuyện “phây” của lớp.

- Nè Điểm! Mày đọc bài mới nhất chưa? Mới đưa lên trang sáng sớm nay đó.

- Chưa. Sáng nay tao ngủ nướng. Làm vệ sinh cá nhân xong là tao ra đón xe buýt tới trường liền. Mà bài ấy nói gì?

- Nói về cái khu nhà bỏ hoang cuối trường mình đó. Không biết người viết bài là ai mà khuyên tụi mình không nên tò mò ra khu đó vì bị bỏ hoang nhiều ngày, có thể có rắn rết nguy hiểm...

- Chắc là một thầy cô nào viết rồi. Vậy thì tốt nhất là bọn mình cứ chơi trong trường cho chắc ăn...

- Nhưng mà... - Thanh ngập ngừng. - Tao lại thấy... tò mò quá...

- Tò mò gì?

- Rắn rết thì cũng phải có nơi ở cũ thì tụi nó mới từ đó mà bò về khu nhà bỏ hoang được chứ. Mà chung quanh đây lại đâu có chỗ nào cây cối rậm rạp mà có rắn rết...

- Mày nói cũng có lí. Nhưng lỡ... rắn rết tụi nó từ bờ sông bò lên thì sao?

- Nè Điểm... Hay là lát nữa tạnh mưa, tao với mày qua bên đó thám hiểm thử?

- Thôi! Mày muốn đi thì cứ đi một mình!

Điểm đã từ chối nhưng khi mưa tạnh, thằng Khoa tuyên bố giải tán vì không còn đủ thời gian chơi trò chơi nữa, thằng Thanh cũng nhất định đi vòng qua khu nhà hoang cho thỏa chí tò mò, thì Điểm lại nổi máu “thám tử” đi theo bạn.

Chỉ mất ít phút vượt qua con đường ngang hông trái trường học, hai đứa đã có mặt ở khu nhà hoang. Trước kia, khu nhà này có mấy nhà quay mặt ra đường lớn, nay đã bị đập lấy cửa, dỡ mái nhưng vẫn còn nguyên mấy cái nền nhà lát các loại gạch khác nhau. Có lẽ việc gỡ gạch nền khó khăn sao đó nên người ta để nguyên, sau này san ủi sẽ bết nát hết, thật uổng! Một con hẻm nhỏ dọc theo tường sau trường học, dẫn vô những căn nhà khác phía trong. Con hẻm này dài tới hết khu dân cư bên phải trường học, sau đó vòng theo bờ sông, nơi đã có sẵn một công viên nhỏ. Thanh kể:

- Tao nghe ba tao nói khi làm bờ kè, người ta cũng đồng thời làm một con đường mới và con hẻm hiện tại sẽ trở thành vỉa hè. Như vậy nghĩa là dãy nhà còn lại của con hẻm sẽ quay ra mặt đường, trở thành nhà mặt tiền, mấy chục người chủ nhà ở đây coi như “trúng số độc đắc”!

Điểm gật gù:

- Nhà có mặt tiền, họ sẽ sửa sang để buôn bán hoặc ít ra thì cũng thay đổi bộ mặt nhà mình khang trang hơn. Nhưng thế nào cũng có người sẽ rao bán nhà để lấy tiền mua nhà khác ở, coi như một bước đổi đời.

Ngay từ khi đứng ở đầu hẻm, Điểm đã nhìn thấy những căn nhà bị giải tỏa mà hầu như nhà nào cũng chỉ còn tường gạch đã lấy đi cửa ra vào và cửa sổ như mấy căn nhà phía đường lớn.

- Có gì đâu mà coi, mình về thôi! - Điểm hơi chán nản.

- Mà muốn về thì cứ về đi. Còn tao, tao muốn đi theo con hẻm đến tận công viên để coi một lượt nhà cửa đã dỡ bỏ phía bờ sông ra sao rồi mới về...

- Vậy thì... tao đi với mày... - Điểm lại... yếu lòng một lần nữa.

Con hẻm đất ướt nhep, cỏ mọc hai bên, nhưng vẫn còn một khoảng giữa chừng hơn mét là đất.

- Vậy là người ta vẫn qua lại hẻm này. Nếu không thì cỏ đã mọc kín cả rồi.

- Dĩ nhiên! Bà con phía bên kia hẻm họ vẫn phải đi đường này chứ sao! Thêm mấy bà ve chai vô kiểm đồ còn sót ở khu đã giải tỏa nữa...

Điểm cùng Thanh đi trên hẻm, ngang qua những căn nhà về phía trái, đều là những nhà có bề ngang hẹp, tuy hầu hết xây tường gạch nhưng cũng có một số ít nhà vách gỗ. Mái nhà đa số lợp tôn và đều là nhà trệt. Vài căn nhà mở cửa, có mấy đứa trẻ chơi với nhau, ăn mặc nhếch nhác và nhìn hai người lạ với cặp mắt tò mò. Quả là đối lập với dãy phố mặt tiền cùng đường với cổng trường học có nhiều nhà lầu hai, ba tầng, tầng trệt là cửa hàng, quán ăn... sang trọng. Nếu không có chuyến đi này thì hai đứa làm sao hình dung được thế nào là

xóm bình dân! Điểm nghĩ thầm: "Mình vẫn cho là căn nhà một trệt một lầu của gia đình mình chẳng bằng ai, nhưng xem ra nó còn hơn hẳn những căn nhà ở đây..."

Phía bên phải, càng về gần công viên thì nhà cửa được phá dỡ càng bài bản hơn. Những căn nhà sát với công viên được đập bỏ hẳn, chỉ còn những đống gạch vụn trên nền.

Nơi dòng sông uốn khúc quang cảnh thật đẹp. Từ đây nhìn qua bờ bên kia, thấy thấp thoáng xa xa là ngọn núi có ngôi chùa mà rằm tháng Giêng mỗi năm đều tấp nập khách thập phương về cúng bái.

Điểm theo Thanh cùng ra tới cái nền của căn nhà giáp với đất công viên, đứng bên đống gạch vụn. Dưới sông, một con thuyền được chèo tay trôi chậm chậm ngang qua nơi hai đứa đứng trên bờ. Người chèo ngồi phía đuôi thuyền. Đầu thuyền là một đứa nhỏ trạc tuổi Điểm và Thanh. Thuyền lướt nhanh nên hai đứa chỉ nhìn thấy phía sau lưng người đàn ông. Ông ta mặc quần lửng, cái áo màu sặc sỡ có vẻ không hợp lắm với một người chèo thuyền và dường như trên hai cánh tay đều có hình xăm trổ. Thằng nhỏ ngồi đầu thuyền thấy có người trên bờ thì giơ cao một cánh tay thay lời chào.

- Hai người này có vẻ không phải là người đi câu! - Điểm nhận xét.

- Tao cũng nghĩ vậy. Nhưng chẳng lẽ họ là người đi dạo chơi?

- Tao đoán là họ ở phía bờ sông bên kia.

- Phải mà hai đứa tội mình được lên thuyền của họ đi dạo một vòng trên sông thì tuyệt vời... - Thanh mơ mộng.

- Thôi đi! Đi trên sông nước nguy hiểm lắm, đừng có mơ. Mà cũng tới giờ tội mình phải về rồi... Minh đi ngược con hẻm về thôi...

- Cái thằng Điểm này! Bên công viên cũng có trạm xe buýt, tới đó cho mau chớ sao phải quay lại...

- Ờ... Tao vốn thông minh mà lâu lâu lại... ngu đột xuất vậy đó! - Điểm chữa thẹn.

Tuần lễ sau thấy tổng phụ trách vẫn phải lo chăm sóc ba năm viện, đám học trò lại được nghỉ sinh hoạt.

Lần này thì đến lượt Điểm “lên con” tò mò muốn tiếp tục khám phá thêm về khu nhà hoang. Nó rủ Thanh đi hẳn vào khu vực nhà đã phá dỡ từ con hẻm ra tận bờ sông để “xem sao”. Thanh cười khi:

- Đi thì đi, sợ gì!

Hai đứa vẫn xuất phát từ đầu con hẻm sau tường rào trường học. Bước chân của hai đứa học trò tò mò bước qua những căn nhà chỉ còn nền và tường gạch đập loang lổ. Cả hai không quên cảnh giác nhìn

xuống chân để đề phòng rắn rết. Nhưng qua nhiều nền nhà, chúng chỉ thấy nhiều loại rác vứt bừa bãi.

- Vậy là vẫn có những người đi lại nơi đây. - Điểm nhận xét.

- Họ chắc không phải là chủ nhà rồi. - Thanh thêm.

- Vậy họ là những người ở phía bên kia con hẻm...

- Chính xác! Và cũng có thể là những người khách vắng lai, có việc đi qua đây...

- Vứt rác ra một khu nhà hoang thế này là việc không nên. Rất mất vệ sinh... Nhiều thứ rác loại hữu cơ sẽ phân rã, hôi thối, làm ổ cho lũ ruồi nhặng sinh đẻ...

- Mình sẽ nói cho thầy tổng phụ trách biết để thầy kiến nghị với chính quyền giải quyết chuyện gây mất vệ sinh này... Đám ruồi nhặng hoàn toàn có thể từ đây bay qua tấn công tội mình bên trường...

- Mày có lí, nhưng như vậy là tao với mày đã “lạ ông tôi ở bụi này”. Ai cho mình qua khu này mà biết chớ...

Ý kiến của Điểm khiến thằng Thanh ngẩn người ra, im khe không nói thêm được một tiếng nào. Chợt, nó chu miệng... suyt:

- Điểm! Mày nhìn kia...

Thằng Thanh kéo tay Điểm nép vô sau một bức vách, tay chỉ về phía trước. Qua cái ô trống cửa sổ bức tường, Điểm trông thấy một người đàn ông đứng tuổi thấp thoáng sau một căn nhà gần bờ sông.

- Ông này mặc áo thun chim cò, đầu đội mũ kết, nhìn giống “xã hội đen” quá... Mà cũng giống cái ông chèo thuyền mình gặp tuần trước nữa...

- Nói nhỏ nhỏ thôi. Ông nghe thì sao!

- Mà kìa, ông biến đâu mất rồi...

- Chết! Đứng yên. Lỡ ông đi ra bắt gặp thì sao...

Nhưng mấy phút sau vẫn không thấy gì, Điểm theo Thanh trở lại đường bên hông trường. Từ đây, Điểm hối hả đi về phía cổng trường tới trạm xe buýt. Thành Thanh đi nhấn nha phía sau. Tới đường lớn, Điểm mới quay lại nhìn bạn. Nhưng nó không thấy thành Thanh đâu cả. Trời! Chẳng lẽ thành này quay lại khu nhà hoang để theo dõi ông “xã hội đen” hả?

Tuần sau nữa đi sinh hoạt, thầy tổng phụ trách chỉ cho tập lại bài nghi thức chừng một giờ rồi cho học sinh về sớm.

Thanh nhìn Điểm và chột cười hi hi:

- Mà đúng là thành nhất hít.

- Bữa đó mà quay lại hả?